



The poster features a woman in the upper half wearing dark sunglasses and a nose ring, with a newspaper clipping titled 'THE PORTIS TIMES' and 'DAYLY NEWS' dated '20 NOV 2011' visible behind her. The newspaper text includes 'RAMPA NT KILLING SPREE IN THE S...', 'The city has witnessed...', 'most terrible...', 'we of...', 'ers in the la...', 'one...', 'the L...', 'at sp...', 'any...', 'story...', 'Over...', 'women...', 'score...', 'red...', 'bier...', 'repor...', 'violently mur...', 'per...', 'have...', 'alle...', 'over longer...', 'cl...', 'ave...', 'rest...', 'und...'. The title 'THE FINISHER' is written in large, white, distressed, hand-painted letters across the center. Below the title is the word 'végrehajtó' in a smaller, clean font. In the lower half, a man is shown from the back, shirtless and wearing boxing gloves, in a crouched boxing stance. The background of the lower half is a dark, high-contrast image of a city skyline at night. The bottom right corner contains a red circular '18+' rating logo and the text 'Prózós könyvek' in a cursive font. The bottom center features the 'RUNYX' logo in a bold, white, sans-serif font.

THE FINISHER

végrehajtó

Egy veszedelmes szövetség
a sötétség peremén.



*Prózós
könyvek*

RUNYX

R U N Y X

THE FINISHER

végrehajtó

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026



EZ MÁR A HARMADIK GYILKOSSÁGA VOLT A HÉTEN.

Összességében az ötvenedik az évek során. Ez a mostani különleges volt, olyan, amit később megünnepel majd.

A nő felhasított holtteste a koszos sikátorban feküdt, a cipője félig lecsúszott a lábáról, a rúzsja elkenődött, üveges szeme a semmi-be meredt.

Szerette ilyennek látni a szemüket. A vak tekintetet a nyílt égbolt felé, ahol soha nem szállhatnak szabadon, mert az utolsó pillanatban a férfi volt a mindenhatójuk. Az emberek *Fortisi Végrehajtónak* nevezték. Ő jobban kedvelte a Halál Ura megnevezést, de igazából senki sem szólította így. Egy nap azonban majd fogják. Egy nap, amikor az összes gyilkosságot hozzá kapcsolják, és a korrupt zsaruk végre felébrednek.

Kavargó füst szállt fel az épületek közti repedésekből, valahol egy villanykörte pislákkolt. És a mészáros? Megtörölte a kését a nő szakadt szoknyájában. A vér átította a fehér anyagot, akár egy szuvenír, amit a többi emléke közé rejthet. Még mindig megrészegítette a gyilkolás, az üldözés és a nő meggyalázott testének látványa, kiszolgáltatva

az időjárásnak. A közelgő eső az összes bizonyítékot elmossa majd, a zsaruk meg le se szarnak egy újabb eltűnt prostit, a gyilkosságot a várost uraló férfir kenik, és hagyják, hogy ő vigye el a balhét.

És a mészáros akkor az egész város mindenhatója lehetne.

Tökéletes terv volt.

Valami megmoccant az utca végén az árnyékban. Hunyorítva igyekezett megfejtetni, mi bolygatta fel a párás levegőt, és egy alakot pillantott meg a falnak támaszkodva. Ugyanaz az alak volt, aki az elmúlt két hétben minden gyilkosságnál feltűnt.

Egy hang törte meg a csendet. Kinyílt egy öngyújtó. Fellobbant a láng. Sejtelmesen megvilágította az árny kezét, majd kialudt.

Ugyanaz a műsor.

A férfi nem ismerte a félelmet, mégis, ahogy figyelte az árnyékban megbúvó közönyös és mozdulatlan alakot, aki már két hete járt a nyomában, végigfutott a hátán a hideg.

Nem, nem lehet maga a mítosz.

Minden alkalommal megerősítette magában. A legtöbben mítosznak vélték, és csak kevesek tudták az igazságot, akik azonban nem érték meg, hogy meséljenek a férfiről, akitől az egész alvilág óvakodott. Ő volna az? Nem, az kizárt. Az a férfi nem létezett. Valószínűleg csak egy hajléktalan volt, aki mindent látott, és túlságosan rettegett ahhoz, hogy előbújjon. Vagy talán egy beépített rendőr volt, semmi különös.

– Tűnj el innen, mielőtt kibelezlek! – kiáltott a mészáros, és titkon örült, hogy a hangja nem remegett.

Az alak nem moccant, egy hangot sem hallatott. Csak némán figyelte tovább.

Megrémítette és elgyengítette a látvány, és ez nagyon nem volt kedvére. Ő, aki rettegésben tartotta a nőket, és több mint ötvenet

megölt, félve nézett az árnyékban lapuló alakra egy alvilági mítosz miatt.

Szирénák harsogtak ezen a késői órán valahol messze a városban. Néhány tömbbel arrébb egy night-club dűbörgő zenéje hallatszott, ahogy ki-be jártak az emberek.

De a férfi csakis a saját lélegzetét hallotta, dűhítette, hogy fél, dűhítette, hogy üldözöttnek érzi magát.

Tett egy lépést hátrafelé.

Az alak továbbra is meredten állt, és figyelt.

Csak egy riadt hajléktalan, nem több.

A férfi zsebre tette a kését, és kihátrált a sikátorból. Óvatosan körbepillantott, hogy ellenőrizze, más nem látta-e meg, majd rohanni kezdett, minél távolabb a tetthelytől. De még mielőtt befordult volna a sarkon, paranoiától hajtva visszanézett a sikátor tátongó bejáratára, ahogy mindig szokta.

És ahogy minden alkalommal, most is egy sötét ruhás férfi állt az árnyékban a falnak dűlve. Az öngyűjtőjával játszadozott, és figyelte őt, ahogy gyáván elfut az éjszakába.

Az Árnyékember, a még nála is nagyobb szörnyeteg, létezett.

1. RÉSZ

a féreg



*„Nem szeme lát, csak szíve - s ez okon
Festik Cupidót szárnnyal, de vakon.”*

William Shakespeare: Szentivánéji álom
(Arany János fordítása)



ZEPHYR

10 ÉVES

A CSONTTÖRÉS FÁJ.

Zephyr egyedül feküdt a kórházi ágyon, és nehezére esett veszteg maradni. A kedves ápolónő mondta az apukájának és az anyukájának, hogy nyugodtan hagyják őt itt. A szülei megígérték, hogy reggel visszajönnek, de muszáj hazamenniük Zephyr új hűgához, Zenithhez. Ő csak Zennek szólította. A kislány ötéves volt, és nagyon szép, ám nem beszélt túl sokat. De szeretett játszani Zephyrrel, és ő ezért máris szerette Zent.

Haza akart menni.

Szipogott, a kezével megtörölte az orrát. Hideg volt a szobában, és sajgott az oldala.

– Miért sír egy ilyen helyes kislány, mint te?

Zephyr a sírástól kivörösödött szemmel felnézett a vele szemközti ágyban fekvő nőre. „*Nincs szabad ágy a kórház gyerekrészlegén*”, mondta az ápolónő a szüleinek, ezért ezzel a nővel egy szobába fektették két éjszakára. Nagyon soványnak és betegnek látszott.

– Én haza... – hüppögött Zephyr. – Haza akarok menni.

– Úgy lesz, aranyom – mosolygott rá a nő. Az anyukájával egykorúnak látszott, vagy talán kicsit idősebbnek. – A szüleid holnap hazavisznek.

Zephyr bólintott. Csak két éjszakát kellett maradnia.

– Téged is hazavisznek a szüleid?

A nő szomorúan mosolygott.

– Nem, én nem megyek haza, bár a fiam nagyon szeretne hazavinni.

– Akkor miért nem mész vele? – Zephyr az oldalára gördült, lekötötte a figyelmét a szobatársa, akinek csövek lógtak a karjából.

A nő felnevetett, de a hangja megtörtén csengett.

– Nincs már sok időm ezen a világon, aranyom. Csak azt sajnálom, hogy magára hagyom a fiamat, és nem marad senki, aki gondoskodhatna róla.

Zephyr nem egészen értette, miről beszél a nő. Mindenkinek van családja, nem igaz? Neki olyan sok nagynénje és nagybátyja van, hogy alig bírta megjegyezni a nevüket.

– Csak te vagy neki, senki más?

A nő szomorúan bólintott.

Zephyr szíve összeszorult. Mindenkinek jár család.

Leugrott az ágyról, a mozdulatba belesajdult az oldala, és a nő ágyához bicegett. Kinyújtotta felé a kisujját.

– Rám majd számíthat. Megígérem. Hogy hívják?

A nő ismét nevetett, és miközben egy könnycsepp gördült le az arcán, érdes kisujját Zephyrébe akasztotta.

– Kedves lány vagy.

Zephyr bólintott. Szeretett kedves lenni.

– Mi a neve? – kérdezte ismét a fiúra gondolva, akinek nem volt családja.

– Alessandro. Alessandro Villanova. Alpha.



ZEPHYR

NAPJAINKBAN

A FÉRFI MEGCSALTA ÖT.

Zephyr száz százalékgig biztos volt benne – na jó, talán nem száz százalékgig, hanem csak kilencvenig, mert hajlamos volt mindent túlgondolni –, hogy ha kinyitja annak a nyomorult kis veremnek az ajtaját, ahová egy meccs miatt vezette őt a férfi, akkor egy üresfejű nőcskével találja ott. Vagy talán nem is üresfejű. Talán egy elképesztően kedves, ám naiv lány, akit megvett a férfi jóképű külseje és szellemes bája, mit sem sejtve arról, hogy már kapcsolatban él egy dús idomú fodrással. Egy dús idomú fodrással, aki megannyiszor hallotta már tőle, hogy ha ledobna pár kilót, akkor „*kurva szexi lennél, bébi*”. A dús idomú fodrász, aki nem volt más, mint ő, Zephyr de la Vega, a világ legnagyobb marhája, amiért valaha is elhitte, hogy lehet jövője ezzel a férfival, mikor még csak szerelmes sem volt belé. De már elege volt abból, hogy huszonnyolc évesen is szingli legyen, miközben mindenki azt hajtogatja neki, hogy találnia kellene valakit.

És noha nem szerette a férfit, akkor is *kapcsolatban* voltak, és mivel van önbecsülése, itt állt az ajtó előtt. Rettegés, harag és bizonytalanság kavargott a gyomra mélyén.

Szexi és gyönyörű vagy, egy istennő, mondogatta magának, bár már kevésbé hitt a saját szavaiban, mint reggel, amikor még abban a tudatban ébredt, hogy jó élete van, és egy viszonylag rendben lévő kapcsolatban él a tökéletes pasival. A tökéletes pasi, aki minden bizonynyal éppen dönget valakit az ajtó túloldalán.

– Ó, igen... – A finom jajgatás hallatán még jobban elfintorodott, és megmarkolta a koszos kilincset, amit legszívesebben azonnal tisztára sikált volna.

– És most köszöntsék a ringben a Végrehajtót!

A tömeg örjögött a lepukkant folyosón túl. Olyan szag terjengett, mintha valami megdöglött volna odabent, és feltehetően így is volt. De nem lehetett biztos benne. A pasija ezért a gyanús harcért jött az ipari negyedbe, ő pedig követte, csak hogy elveszzen a tömegben, miközben két ijesztő, kidobónak tűnő fickó gyanakodva méricskéli őt. Nem igazán csodálkozott a dolgon. A tavaszt idéző virágos ruhájában annyira kilógott ebből a sötét veremből, akár egy elefánt a reptérről. *Várjunk csak, járnak egyáltalán elefántok a reptéren? Hogyan szállítják vészhelyzet esetén őket a tengerentúlra? Talán...*

Koncentrálj, Zee!

Mély levegőt vett, hogy lecsillapítsa a verdeső gondolatait. Gyakran csinálta ezt, de csak fecsegés volt, semmi más. A szavak cunami-ként áradtak belőle, különösen, ha pattanásig feszültek az idegei. És itt, a folyosón állva, ahová a pasiját követte, tényleg csak egy hajsztál választotta el őket az elpattanástól. Mert ha tényleg az vár rá, amit sejt, akkor újra szingli lesz. Arról nem is beszélve, hogy ez csak újabb feszültséget szülne a szüleivel, mert már veüknek tekintették a pasiját, pedig az apja igencsak közömbös volt iránta.

Zephyr összeszorított foggal összeszedte magát, és megmarkolta a kilincset. A résnyire nyitott ajtón át felvillant előtte egy férfi pucér fenéke, amint egy koszos falnak támaszkodó nőt dőnget. A tény, hogy a nő higiéniája jobban aggasztotta, mint hogy felismerte azt a feneket, még számára is megdöbbentő volt.

Szóval ilyen érzés, ha megcsalják az embert.

Huhh.

Egész kiábrándító, őszintén.

Zephyrt mindig is érdekelte, ha látta a tévében vagy olvasta a könyvekben a közhelyet, hogy egy nő hűtlenségen éri a szerelmét, vagy egy menyasszonyt faképnél hagynak az oltárnál, hogy vajon a fájdalom, a megaláztatás, a harag vagy a tökéletesség ideájának elvesztése csalja a könnyeket az ember szemébe. Talán mind egyszerre. Képtelen lett volna egyet választani.

Furcsa módon, miközben figyelte a formás feneket, mégiscsak azt érezte, *tudtam előre*. Egy része vajon mindvégig tudta, hogy a pasi szép külseje alatt egy szemétláda rejtőzik? Meglehet. Meglepő módon azonban korántsem érzett akkora fájdalmat, mint várta. Inkább dühös volt, és minden egyes lökéssel egyre dühösebbé vált. Márpedig a harag nem állt jól neki, pláne, mert a pillanat hevében hajlamos volt égbekiáltó marhaságokat művelni.

Fogcsikorgatva igyekezett elfojtani a haragját, de minden egyes döfés emlékeztette az apró gesztusokra, amikkel a pasija lealacsonyította és értéktelennek éreztette. Minden egyes „*meg ne edd azt*” beszólása, minden célzott megjegyzése arról, hogy a combok közti hézag milyen szexi, miközben viccelődve mondta, hogy Zephyr lába sosem lesz olyan, minden felháborodott sóhaja egy-egy új hajszín láttán. Már több mint két éve voltak együtt, visszatekintve azonban Zephyr nem látott mást, csak manipulációt és jó öreg seggfejkedést. Világéletében büszkén vallotta magát jó szeretőnek, de ezt a

hitét most rendszeresen megingatta a tény, hogy a pasija épp egy másik nő vaginájába mártja a farkát.

Elegendőnek akarta érezni magát. Gyönyörűnek. Kíváncsnak.

Az utolsó férfi, aki mellett mindezt érezte...

Ne gondolj rá!

Zephyr szeretett volna érezni bármit, ami kicsit is más, mint az, ami kavargott benne a hűtlen férfi láttán, akivel a jövőjét elképzelte. És azt is szeretete volna, hogy a pasi pocsékul érezze magát. Igen, ennyire kicsinyes volt, és milyen ostoba! De az ostobaságának köszönhetően legalább megszabadult egy problémától. Hátralépve az ajtótól Zephyr lenézett a mocskos kilincsrre, és fogalma sem volt, hogyan tovább.

– Alpha! Alpha! Alpha!

A tömeg skandalása felkeltette a figyelmét. Kihagyott a szívverése, és teljesen elterelte a gondolatait az ajtó mögött zajló jelenetről.

Alpha?

Azt mondták, *Alpha*?

Nem, az lehetetlen.

Zephyr az arénába vezető ajtóra pillantott. A tenyere nyirkos volt, a szíve vadul kalapált. Ez egy szokatlan név, és ő csak egyvalakit ismert, akit így hívnak. Az a férfi is harcolt, de nem lehetett itt. Már majdnem egy évtized eltelt...

A név hallatán rátörő emlékek áradata elfeledtette vele a hűtlen pasiját. Követte a tömeg hangját, és kilépett a bűzlő folyosóról egy valamivel kellemesebb illatú nyílt helyiségbe. Olyan szag terjengett, mint a helyeken, amik még sosem láttak napfényt. Nyirkos, dohos szag, és izzadságtól terhes levegő. Ezt a helyet nem a magafajta lányoknak találták ki. Nem a jó családból származó, színes, virágmintás ruhába bújít lánynak, aki nemrég rózsaszínre festette a haját, mert az édesanyja biztosra vette, hogy hamarosan valami jó fog történni vele.

„Csak egy megérzés, drágám”, mondta az anyja szeretetteljesen.

Zephyr várta azt a jó dolgot. Ez lett volna az? Alpha visszatérése? Az kizárt.

Egek, *mennyire* ostoba volt!

A szeme előtt zajló jelenetet figyelve igyekezett eldönteni, hogy valóban az ő Alphája volt-e az, még mielőtt szembenézett volna a valósággal.

A harc valószínűleg illegális volt, ezért is rendezték egy ilyen tömlöcszerű helyen az ipari negyedben, amelyet a város hátborzongató, kerülendő zónájaként emlegettek. Ez volt a városnak az a része, ahová a rémisztő játékokra vágó kölykök jártak. Leginkább azonban a kétes bűnözői tevékenységeiről volt hírhedt. Csak remélte, hogy nem lesz razzia, mert a börtön nem szerepelt a bakancslistáján.

A tömlőc, ha egyáltalán lehet így nevezni, hatalmas volt, és sötét. Kicsit sem hasonlított a pincékhez, amiket Zephyr korábban látott. A falak tömör betonból épültek, a belmagasság elképesztő volt, a plafonról pedig olyan fényes lámpák lógtak, hogy belefájdult az ember szeme, ha felnézett rájuk. A középén álló ketrecet főként férfiakból álló tömeg vette körül. A falak mentén kidobószerű fazonok tartottak szemmel mindenkit.

– Törd el a kezét, Alpha! – A Zephyr mellett álló férfi hullakeltő hangerővel ordított.

– Loccsantsd ki a véréééééét!

– Üsd ki a csávót, és leszoplak, te fenevad! – Hallatszott egy lelkes nő hangja valahol a teremben. Zephyr összeresztette. Amíg nem az ő Alphájáról van szó, a nő azt szop le, akit csak akar. Zephyr mindig is irracionálisan birtokló volt a férfival szemben.

A fémketrecnek csapódó test hangja kirángatta a gondolataiból, és a ketrec felé vonzotta a tekintetét.

Magasra szaladt a szemöldöke.

Egy félmeztelen férfi – nem, egy félmeztelen óriás – egy másik, kisebb fickót szorított hátulról a ketrechez. Ez a másik férfi önmagában is hatalmas volt, de mellette szinte aprónak tűnt. Zephyr már értette, miről beszélt az a nő. Valóban egy fenevad volt. Az óriás furcsa szögben hátracsavarta a kisebb fickó karját, míg a másik kezével leszorította, akár egy kutyát. De nem csak a harc kötötte le Zephyr figyelmét.

Megakadt a tekintete az óriás szemén. Pontosabban az egyetlen szemén. Jobb szemét valódi szemkötő takarta, a bal pedig ebből a távolságból kivehetetlen, világos színben csillogott. Zephyr fejében szemkötőt csak a kalózkodók viseltek, hogy minél keményebbnek tűnjenek, miközben hajókat támadnak meg, és hajadonokat rabolnak el a történelmi romantikus regényekben. Manapság már az emberek szemprotézist használnak, ha szükséges. Az, hogy ez az igazi óriás szemfedővel állt ki egy látszólag tökéletes látású ellenféllel szemben... *basszus*.

De a férfi kicsit sem hasonlított az emlékeiben élő fiúra.

– Adj neki rendeseeeeeeeen!!!

Jesszus, a mellette álló pasas nagyon vérszomjas volt.

– Annyira kívánom őt! – hallatszott egy másik nő hangja. – El tudod hinni, hogy már lassan egy éve nem dug senkivel? Annyiszor próbáltam már rámászni!

– Csajszí, kurvára a frászt hozza rám a pasi, én a közelébe sem megyek.

– Csak képzeld el a szexet vele! Azt hallottam, hogy alatta még az Úrnak is hálát adsz.

Zephyr figyelmesen hallgatta a beszélgetést, igyekezett rájönni, vajon tényleg őt látja-e.

Próbálta elkerülni, hogy elveszzen a tömegben a kisebb termete miatt, miközben hátulról nézte a harcot. A gondolatai elkalandoztak, és hatalmas súly telepedett a mellkasára.

A fenevad ellépett a kisebb pasastól, szabadon engedve őt. Zephyr először ekkor pillantotta meg a férfi teljes alakját. Hosszú heg húzódott a haja tövétől le, a szemkötője alatt, egészen a szája sarkáig, mely ijesztő, torz grimaszba húzta a száját. Számtalan másik sebhely tarkította a testét, és néhány tetoválás fedte a megannyi kidolgozott izmát, melyekről Zephyr nem is gondolta volna, hogy léteznek egy emberi testben. Hatalmas termete ellenére meglepően könnyen mozgott.

Nyers, elemi erő – ez volt ő.

Alphának nevezte a tömeg, és Zephyr pontosan értette, miért. Mivel tovább nézte, annál jobban lenyűgözte a látvány, és annál erősebben érezte a késztetést, hogy megbizonyosodjon a kilétéről.

Az alacsonyabb pasas szembefordult Alphával, meglendítette a karját, és az ökle egyenesen a fekete szemkötő felé tartott. Zephyr érezte, hogy összeszorul a torka, és hirtelen fontos lett számára, hogy a fenevadnak ne essen bántódása. Mielőtt Zephyr egyet pisloghatott volna, a férfi a korlátozott perifériás látása ellenére egy olyan mozdulattal védte ki a támadást, melyről a nő nem is gondolta volna, hogy képes rá, majd egy erős felütéssel oldalba vágta a pasast, olyan erővel, hogy talán a bordái is eltörtek.

Huh.

Az alacsonyabb pasas az oldalához kapva nyűszített, a tömeg pedig megőrült. Na, igen, ez fájhatott.

Miközben Zephyr együttérzően összerezett, a pasas pedig a ketrec padlóján görnyedve fetrengett, Alpha megropogtatta a nyakát, és most először kinézett a tömegre. Zephyr figyelte, ahogy a férfi egyetlen szemével pásztázza a nézőket, majd a tekintete rajta állapodik meg. Valószínűleg a rózsaszín haja keltette fel a férfi figyelmét, esetleg a virágos ruhája. Nem tudta biztosan, és nem is gondolkodott rajta.

Nem bírt gondolkodni.

Ismerős érzés kerítette hatalmába. Mindig is volt valami... elsőprő a férfi tekintetében. Valami intenzív, ami súlyként telepedett a mellkasára, felgyorsította a szívverését, és nyirkossá tette a tenyerét. Egy izzadságcsepp gördült le a nyakán, egyenesen a dekoltázsába, és egek ura, Zephyrnek eszébe jutott, milyen érzés volt, amikor a férfi még mindkét szemével nézett rá.

Ugyanilyen érzés.

Könnnyek marták a szemét.

Olyan kibaszott régen volt.

Néhány másodpercig tartott az egész, majd a férfi visszafordult az ellenfeléhez.

– Zee? Mi a fenét keresel te itt?

A hang hallatán Zephyr egy pillanatra lehunyta a szemét, mielőtt a valóság lecsaphatott volna rá. Azt kívánta, bárcsak lenne még egy kis ideje a konfrontáció előtt! Bármennyire nyitott és energikus személyiség volt, a konfrontációkat sosem tudta jól kezelni. Ki nem állhatta őket, és akárhányszor a helyzet megkívánta volna, inkább messziről elkerülte őket. Nem így képzelte el ezt az egészet. Azt tervezte, hogy hazamegy, és üzenetben szakít a barátjával.

Most mégis szembe kellett vele néznie, és semmi kedve nem volt hozzá. Minden figyelmét lekötötte a ketrecben harcoló férfi. Hoszszan kifújta a levegőt, majd lassan szembefordult a férfival, aki három másodperc múlva már csak az expasija lesz.

– Vége van, Alec – mondta a férfi nagyon jóképű arcába. A pasi szexi volt, ezt nem lehetett tagadni, és ezt ő is tudta magáról.

Látta, ahogy a férfi sötét szemöldöke összerándul, pont úgy, mint amikor lekezelően magyarázni készül valamit.

– Hogy érted ezt?

– Úgy, hogy menj, és baszd meg magad, vagy egy másik csajt, ahogy most tetted! Köztünk vége van.

– Zee...

Zephyr felemelte a kezét.

– Elég.

A tömeg megvadult a ketrecben zajló eseményektől, és Zephyr érezte, hogy az érzelmei teljesen összekuszálódnak. Nem akart Alec-
kel foglalkozni, de a férfi tudta, hogy rajtakapták, és nem tudja ki-
magyarázni, ezért támadni fog. Pár másodperc múlva ismerős, gú-
nyos mosolyra húzódott Alec szája, és Zephyr felkészült a támadásra.

– Túl késő, Zee – emlékeztette a férfit, bár nem volt rá szükség.

– Egy hónap múlva betöltöd a huszonkilencet, és befagyasztják a
nagyanyád alapját, ha nem jössz hozzám. A születésnapodon akar-
tam megkérni a kezéd. Egy félrekúrás nem ér ennyit.

Zephyr torka összeszorult, ahogy a düh elárasztotta az egész lé-
nyét. Igen, a nagymamája alapja. A drága nagymamája sosem ment
férjhez, és ezt egész életében bánta. Éppen ezért gondoskodott arról,
hogy Zephyr ne követhesse el ugyanezt a hibát, és találjon magának
társat. Ráhagyott néhány családi örökséget egyetlen kikötéssel: hogy
Zephyrnek férjhez kell mennie a huszonkilencedik születésnapjáig,
hogy megkaphassa őket.

Zephyrt nem érdekelte a vagyon, és nem volt annyira pénzéhes,
hogy csak ezért férjhez menjen. A családi ereklyék azonban már több
mint öt generáció óta öröklődtek apai ágon, és az a ravasz, öreg hölgy
pontosan tudta, hogy Zephyr anyja inkább fegyverrel kényszerítené
férjhez a lányát, mintsem hagyja, hogy néhány, ennyire fontos csa-
ládi örökség egy jótékonyági szervezet ölében landoljon. Alec jó fo-
gás volt. Zephyr középosztálybeli családból származott, Alec pedig
egy jóképű pasi volt, gazdag családból, jelentős befolyással a város-
ban. Zephyr szerette a szüleit, és ők is szerették őt, és nem tagad-
hatta, hogy Alec háttere megnyugtatta őket a kapcsolatukat illető-
en. A nagymamája alapjához való későbbi hozzáférés csak egyfajta

mellékes előny. Valószínűleg ez volt az egyetlen oka annak, hogy egyáltalán fontolóra vette, elköteleződjön mellette.

– Nézz szembe a tényekkel, Zee! – folytatta Alec lágy hangon, már-már békítő mosollyal az arcán, ami akár jól is állhatott volna neki, ha Zephyr nem érzett volna késztetést, hogy letörölje a képéről. – Nem fogsz jobb ajánlatot kapni. Nem vagy olyan szépség, mint a húgod. Találni egy gazdag, befolyásos férjet, mint én, különleges lehetőség a számodra.

Alec pofátlansága a végletekig felháborította. Bocsánatot kérni? Ugyan! Szemernyi megbánás vagy szégyen sem volt az arcán. És mint egy jó narcisztikus, az egészet visszafordította rá, és az állítólagos hiányosságaira, sőt még a saját hűgát is felhasználta arra, hogy bizonytalanná tegye. Talán ez volt a legostobább dolog, amivel valaha próbálkozott. Zephyrnek a húga volt a legjobb barátja, akinek külső szépsége a nyomába sem ért belső értékeinek. Nagyon szerette Zent, és minden áldott nap büszke volt rá. Megpróbálni őket verni közöttük ostoba húzás volt.

A terem hátuljában megszólalt egy hangos csengő. Zephyr megpördült, és látta, hogy a harc véget ért. Egyértelműen a fenevad győzött, aki elindult a helyiség egyik sarkába, hogy beszéljen egy kopasz fickóval. Zephyr figyelte a férfi hegek tarkította hátát, és azon töprengett, mi történhetett vele.

Még egyszer, utoljára szembenézett az exével, közelebb lépett hozzá, és megpaskolta a mellkasát.

– Vége van, Alec – jelentette ki, miközben a tömeg a terem túlsó vége felé nyomult. – Bárki máshoz hozzámennék.

Alec gúnyosan felkacagott.

– Elment az eszed.

Zephyr elmosolyodott. Végre valamiben igaza volt Alecnek.

– Meglehet. Én voltam a legjobb, akivel valaha voltál. Most menj, és dugj meg, akit csak akarsz. Én is ezt fogom tenni.

Mielőtt még Alec egyetlen szót is szólhatott volna, Zephyr sarkon fordult. A tekintetét egy széles hátra szegezte, amit most már egy fesszes, fekete póló takart. Miközben átvágott a tömegben, tudta, hogy Alec figyel, és ahogy egyre közeledett a cél felé, érezte, hogy a tekintetek rá szegeződnek.

De ez mind nem számított, mert ha tényleg ő volt az, ha tíz év elteltével rátalált...

Tudnia kell. Muszáj megtudnia. Mindenki más bekaphatja.

Alig egy méterre volt a fenevadtól és a fickótól, akivel beszélgetett, amikor látta, hogy a férfi hátizmai megfeszülnek. Elfordította a fejét, és egyetlen aranyló szemével perzselő pillantást vetett Zephyrré.

Folyékony, olvadt arany.

Arany, ami egykor Zephyr testét perzselte.

Ő az.

Zephyr megtorpant egy pillanatra.

A férfi nagyobbknak tűnt, sokkal félelmetesebbnek, és nem csak a hatalmas termete miatt. Hanem attól, ahogy a rút sebhely a haja tövétől indulva lefutott a hiányzó szemén át egészen a szája sarkáig, és eltűnt a borostája alatt. Attól, ahogy a bőr szemkötője ellenére is megérezte, ha valaki a közelébe férközött, még mielőtt megszólalhatott volna. Attól, hogy egyetlen pillantásában több hatalom rejlett, mint más emberek egész lényében. Ezt nem veszítette el a jobb szemével együtt.

Az arca nem árulkodott felismerésről. Zephyr haja miatt lehetett? Régen szőke volt, és kétségtelenül kikerekedett kissé az elmúlt időben. De tényleg ennyire felismerhetetlenné vált volna? Egyenesen fejest ugrott a mély vízbe, és átkozott legyen, ha nem fog úszni.

Eltökélten vett egy mély levegőt, és semmissé tette a köztük lévő távolságot, miközben a férfi éberén figyelte őt, majd ugrott.

Amikor Zephyr a dereka köré fonta a lábát, és megkapaszkodott a vállába, a férfi ösztönösen elkapta. Szilárd volt, rendíthetetlen, és olyan könnyedséggel tartotta meg őt, amelyet az elmúlt tíz évben Zephyr nem tapasztalt.

Mielőtt a férfi bármit is kérdezhetett volna, Zephyr finoman oldalra billentette a fejét, és érzelmektől reszkető ajakkal csókolta meg.

A férfi megfeszült, a keze szorosabban zárult Zephyr dereka körül, ahogy kissé elhúzódott, és valami kíváncsisághoz hasonló érzés áradt belőle. Zephyrnek fogalma sem volt a férfi szexuális életéről, de nem tartotta valószínűnek, hogy random csajok másznak rá és csókolgatóják. Vagy talán mégis.

– Kérlek – suttogta Zephyr a férfi szájába, és tudta, hogy most az a lány beszél belőle, aki egykor megcsókolt egy vad fiút. Tudnia kellett, hogy tényleg ő az, éreznie kellett a csontjaiban, éreznie a csókjaiban.

A férfi aranyszínű tekintete rövid ideig fürkészte őt, aztán az egyik kezével hirtelen a feneke alá nyúlt, úgy tartotta meg őt. A másik, még mindig bandázsba kötözött kezével a hajába markolt, és egyetlen *erős* mozdulattal hátrahúzta Zephyr fejét.

Nyers, hamisítatlan erő.

Zephyrnek fogalma sem volt, mire számított, de bizonyosan nem erre. Nem várta, hogy a férfi így átveszi az irányítást, nem várta, hogy a szíve ilyen hevesen kezd dübörögni, és azt sem, hogy forróság önti el a lába közét. Mintha a haját markoló, bandázsba tekert kéz valami ősi, mélyen rejtőző dolgot ébresztett volna fel benne.

A férfi korábban nem tett ilyet.

Szája egész közel volt az övéhez. Zephyr várt, nem bírta mozdítani a fejét, hogy megszüntesse a távolságot. Tulajdonképpen mozdulatlaná vált, és ez valami furcsát tett vele. Közelről látta a férfi

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói **KEDVEZMÉNNYEL** lehet a Tiéd
a kiadó mindkét webáruházában!

Megrendelem most a **KönyvSárkányon!**

Megrendelem most a **Könyvmolyképzőn!**

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

bronzsínú bőrét borító vékony verejtékréteget, a hegyszövet mélységét, a szemkötője bonyolult mintázatát. Sokkal díszesebb volt, mint várta, és valamiféle bőrből készült. Eltűnődött, milyen érzés lehet megérinteni. Egek, teljesen elment az esze! Az imént nézte végig, hogy ez a férfi péppé ver egy másikat, most pedig rajta csüng, mint egy orangután a kedvenc fáján.

– Mit keres egy ilyen kis szivárvány egy ilyen pöcegödörben? – mormolta a férfi olyan halkán, hogy Zephyr inkább érezte a szavaikat, mintsem hallotta őket. Tudta, hogy színes egyéniség, de még soha senki nem nevezte szivárványnak, és ahogy a férfi mondta, nagyon hízelgő volt.

Ugyanakkor valami mást is elárult. Alpha nem ismerte fel.

Távolról sem.

Fájdalom és csalódottság öntötte el Zephyrt. Mégis mire számított? A férfi nyilvánvalóan egy csomó dolgon keresztülment, és eltelt tíz év.

– Hosszú történet – felelte Zephyr lágyan, és próbálta leplezni a kavargó érzelmeit. A férfi nem moccant, csak figyelte őt.

Zephyr szégyenkezve lehunyta a szemét. Az elmúlt egy órában sorban érték a megaláztatások. Jobb lenne, ha hazamenne, és kisírná magát.

Elkezdte lehámozni a lábát, de a férfi még erősebben markolt a hájába, és nem engedte moccanni.

Érezte a férfi testéből áradó hőt. Olyan illata volt, akár a vadonnak. Zephyr ilyennek képzelte a város melletti dzsungel mélyének illatát. Izzadság, fa, pézsma és valami ismeretlen. Behunyt szemmel látta maga előtt a férfit egy másik korszakban, egy másik helyen. Látta, ahogy vadászik a vadonban, majd visszatér a barlangjába, és keményen magáévá teszi a nőjét. Ilyen volt a világ. Kemény. Zephyr még sosem érzett ilyen illatot. Tinikorában a srácok tökig